

ոճերով՝ որոնք լեզուին հեղինակները շատ տեղ կը բանեցընեն, նոյն կանոնը տաղաչափութեան համար ալ իմանալու է, ու հին քերթողներուն ոտանաւորի մէջ ստէպ բանեցուցած կերպին հետեւելու:

Աս ամեն ըսածներէս բնականաբար կը հետեւի՝ որ քերթուած մը աղէկ կարդալու համար՝ կարդացողն ալ պէտք է գիտնայ ոտանաւորին կանոնները, որպէս զի ըստ այնմ կարդայ, ու չաւրէ վարպետութեամբ շինուած ոտանաւորները, սրղելու տեղերը և չիդնէ, և դնելու տեղը չի սրղէ, հանգիստ տալու տեղերը՝ քիչ մը կանկ առնէ, և ուր որ պէտք չէ՝ հոն ձայնը չիկրտրէ, երկընցընելու բառերը շուտ չանցնի, ու գլորտըկելով կարդալու անդամները՝ ծանը չարտասանէ: Աս պատճառաւ է որ կարդացողաց դիւրութեան համար՝ խել մը տարիէ 'ի վեր սկսանք ոտանաւոր գրուածոց մէջ ներգործութեամբ աւելցընել և տառը՝ ուր որ պէտք է հնչել, որպէս զի կարդացողը չիտարակուսի:

Հ. ԵԴՈՒԱՐԻ ՀԻՒՐՄ.

ԱԶԳԱՑԻՆ ՈՒՍԱՆՈՂՔԻ ԶՈՒԻՑՑԵՐԻ

Եւրոպացի հետաքնին ուղևորաց ոմանք 'ի Հայաստան պտըտելով և տեսնելով զմերազգիս, Զուիցցերեացնմանեցուցեր են, Հելուետք Ասիոյ կոչելով զՀայս. չգիտեմ՝ աւելի երկու աշխարհաց երկրաբանական նմանութեամբ՝ թէ անոնց բնակչացն: Վասն զի Հայաստան և Հելուետիա շատ բնական նըմանութիւններ ունին իրենց լեռներով, լճերով և բարձրաւանդակաք. երկին նմանութիւնն հարկաւ իմն և ժողովրդեան բնաւորութեան նմանութիւն մ'ալ կը բերէ. և զայս կը նշմարեն անշուշտ յիշեալ ուղևորքն Եւրոպացիք. և որ շատ աւելի զգալի պիտի ըլլար՝ եթէ երկու աշխարհներն ալ նոյն քաղաքականութեան վիճակն ունենային: Եթէ (չըսենք որ Հելուետիա Հայաստանի մէջը և եզերքը բնակող ազգերն ունենար), Հայաստան Հելուետիոյ շրջաբնակ ազգերն ունենար իրեն սահմանակից, գերմանացի, Աւստրիացի, իտալացի և ֆռանկ, որքան տարբեր պիտի ըլլար իր բարոյական և քաղաքական երևոյթն. գուցէ այն ատեն ոչ միայն աւելի նման գտուէր Հելուետիոյ, այլ և դերազանց: Այլ եթէ այսօր շատ ստորև քան զսա՝

իր ուսումնասէր որդւոց խումբ մը կը զրկէ հոս 'ի Զուիցցերի, կը ընանք գոնէ մխիթարուիլ անցելոյն յիշատակաւ, որ Հայաստան բարդաւած և կիրթ տէրութիւն և ազգ մ'ունէր՝ մինչդեռ Հելուետիա արթընցած ալչէր 'ի բարբարոս ըսուած կենաց:

Մեր ազգին նշանաւոր յատկութեանց մէկն ալ եղած է, նմանիլ կամ յարմարիլ օտարաց՝ առանց կորուսանելու իր սեփական կնիքը. իր աշխարհասփիռ գաղթականութիւնն ալ այս բանիս գըլխաւոր պատճառ մ'է. ասով՝ կը ընայ ոչ միայն Զուիցցերեաց նմանիլ, այլ և այլոց, ինչպէս ուրիշ ոմանք ալ նմանցուցեր են, սկսեալ 'ի ժամանակէ խաչակրաց, յժի դարէ. յորում ֆռանկը՝ կը գըլնէին զՀայս՝ իրենց նման կամ նմանող, Ասորւոց և կիւլիկիոյ սահմաններուն վրայ բնակակից և գործակից ըլլալով: — իտալացիք՝ իրենց հետ յարում մը կը տեսնէին 'ի Հայս, ասոնց թէ եկեղեցական թէ քաղաքական կամ վաճառական գաղթականերտեմնելով իրենց ծովեզերեայ և երբեմն և մէջերկրեայ քաղաքներուն մէջ. — գերմանացիք (ԺԲ-ԺԳ դարուց) կ'ըսեն թէ Հայք մասնաւոր սիրելութիւն մ' ունին իրենց հետ, իբրև հին ազգակցաց, ինչուան ոմանք նոյնալեզու ալ կ'ըսեն և գրեթէ

զրեթէ իրարու խօսածը կը հասկընային (!)։ Որչափ ալ չափազանց էր անոնց կարծիքն կամ երևակայութիւնն, արդի ժամանակս կերպով մը կը ճշմարտէ թէ ոչ մեծ սիրելութիւն՝ այլ մեծ յարաբերութիւն մը, ուսումնական։ — Վերջի տասնեակ տարիներուս և քիչ մ'ալ առաջ՝ մասնաւոր բերումն կ'երևի ՚ի մերազնեայս, մանաւանդ ՚ի Ռուսաց բաժնի Հայս, զրկելու և կամ զրկուելու ՚ի վարժարանս ուսմանց գերմանական ազգաց և տէրութեանց, ինչպէս որ Օսմանեան բաժնէն ալ՝ աւելի ՚ի Փոանկաստան և ուրիշ արևմտեան Եւրոպիոյ կողմերը կ'երթան։ Այս երկու կողմանց միջոց է Հելուետիա, իրեն երեք լեզուի և երեք արեան խառնուրդն, գերմանաց, Փոանկաց և Իտալաց. ուր կու գան հիմայ՝ ուրիշ ազգերէ զատ՝ և Հայք երկու բաժնից ալ, այլ միշտ աւելի ՚ի Ռուսաց, զանազան ուսմանց վարժելու, յայլեայլ քաղաքս աշխարհին. ինչպէս ՚ի Ճիննեւոա, Լոզաննա, Նէօշադէլ, և ամենէն աւելի ՚ի Ցիւրիկ։

Այս ետքի մեծ և գեղեցիկ քաղքիս մէջ գտուին հիմայ քսանէն աւելի պատանիք և երիտասարդք վարժողք, երկու կամ երեք ալ օրիորդք, ինչպէս են Հ. և Կ. Թումանեան քորք, որք ՚ի Համալսարանին բժշկութիւն կը սովորին։ Իսկ Պարոնայքն, իրենց հայրենիքն և ուսմունքն են.

ՏԱՐՐԱԲԱՆՈՒԹԻՒՆ

Ա. Սուրենան, Դրիմեցի
Ռ. Մէջրագեան, Ցողիսեցի
Ա. Շատրւան, Ցողիսեցի
Կ. Թումանեան, Նոր ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԵՑԻ

ՄԱՆԿԱՎԱՐԺՈՒԹԻՒՆ

Պ. Դելֆեան, ԱՐԱԲԿԵՐՑԻ
Խ. Խրիստեան, ՎԱՐՆԵՑԻ
Յ. Մատաթեան, ՍԱՄՍՈՒՑԻ
Ա. Սիրուեան, ՂԱԶԱԽԵՑԻ

Գ. Աբովյան, ՑՈՂԻՍԵՑԻ
Ս. Սովորեան, ԽԱՐԲԵՐԴՑԻ

ՄԵՔԵՆԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆ

Կ. Քէլեան, ՆՈՐ ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԵՑԻ

Իսկ հետեւեալ Պարոնայք կը սովորին սկզբնական գիտութիւններ և գերման։ Լեզու. յետ որոյ զանազան բարձրագոյն ուսմանց պիտի պարապին, ինչպէս՝ Երկրագործութիւն, Մեքենագործութիւն, Բնագիտութիւն, Արուեստք, Վաճառականութիւն։

Ա. Աստուածածուրեան, ՆՈՐ ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԵՑԻ
Ա. ԹԱՄԱՆՑԵԱՆ, ԵԿԱՏԵՐԻՆՈՏԱՐՑԻ
Ն. ՄԱՏԱԹԵԱՆՑ, ԱՄԱՍԻԱՑԻ
Ա. ԹՈՍՈՒԵԱՆ, ԴՐԻՄԵՑԻ
Յ. ԶԱԽՄԱՆԵԱՆ, ՆՈՐ ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԵՑԻ
Կ. ԽՈՃԱՑԵԱՆ, ՆՈՐ ՆԱԽԻԶԵՒԱՆԵՑԻ
Ա. ԽՈՃԱՑԵԱՆ, (Եղբայր Վերնոյն)

Յառաջեցին քան զասոնք՝ Յ. Աքելեան Տվիդիսեցի. որ տարրաբանութիւն սովորելով ՚ի Բազմարուեստեան վարժարանին՝ անցեալ տարի վարժապետութեան վկայագիր առաւ և գործով ալ կատարէ զնոյն ՚ի Համալսարանին, արժանաւոր գովութեամբ և թոշակաւ։ — Փ. Վարդանեան, որ Լիբախոյ Համալսարանին մէջ իմաստասիրութիւն և Մանկավարժութիւն սովորած է, ՚ի Ցիւրիկ ալ թէ սովորելու թէ սովորեցընելու կը պարապի։

Ի Նէօշադէլ վարժող Պարոնայք են, Յ. և Ե. Ծաննեան եղբարք Կ. Պօլսեցիք՝ ՚ի Դեղագործութիւն. և Զարեհ Շիշմանեան՝ ՚ի Վաճառականութիւն։ Մէկալ քաղաքաց ուսանողք ծանօթչեն մեզի՝ անուամբ և թուով. այլ ոչ այնքան հիմայ ծանօթութեան կը փափագիք՝ որչափ ատենօք ուսմունքնին կատարելով արդեամբք՝ անուանի ըլլալնուն, թէ ՚ի Հելուետիա՝ ուր կ'ուսանին, և թէ ՚ի Հայրենին Հայս՝ որոյ համար կ'ուսանին։